

TEBI ERATO

ZNOVIČ ZANAVEK

ZELENI
BREGI
ZELINE

Tebi Erato znovič zanavek

28. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOGA PJESNIŠTVA
“DRAGUTIN DOMJANIĆ”
- SV. IVAN ZELINA 2009.

Priredio
Dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj 2009.

Mala biblioteka
»Dragutin Domjanić«
knjiga 54.

Nakladnik

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika

Ivica Kukovačec

Urednik

Dr. sc. Ivo Kalinski

Naslovnica i crteži

Zlatko Crnec

Grafičko-tehnička priprema

POU Sv. Ivan Zelina

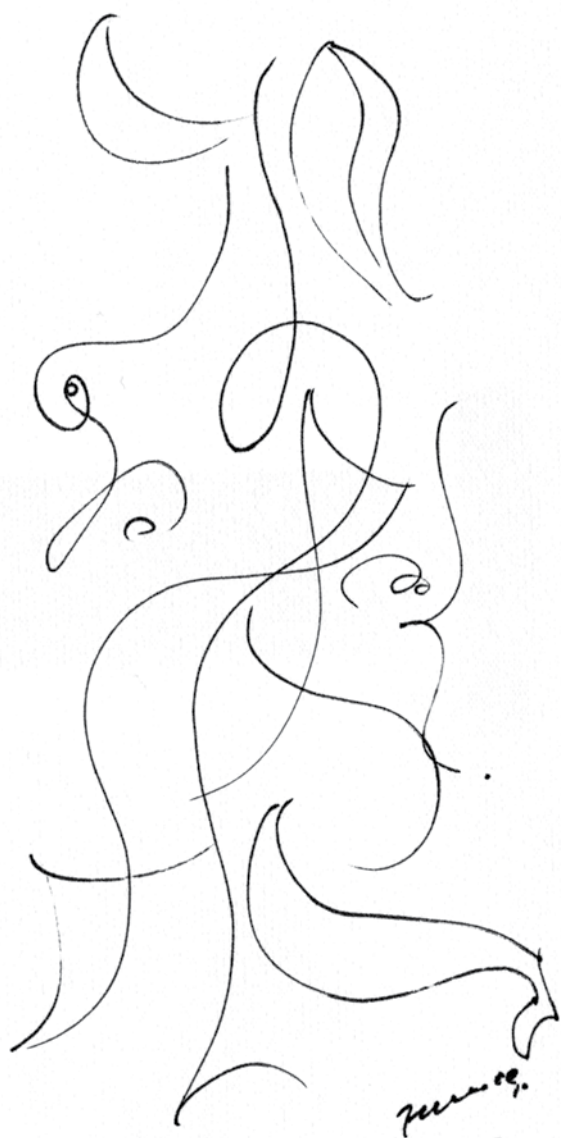
Tiskano u 500 primjeraka

Tisak i uvez: GRAFO IDEA d.o.o.

Fojnička 6, Zagreb

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 703138

ISBN: 978-953-6540-41-9

*Tebi Erato
znovič zanavek*

Na natječaj 28. recitala suvremenog kajkavskog pjesništva »Dragutin Domjanić« – Sv. Ivan Zelina 2009. odazvalo se 105 autora sa 422 pjesme. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu: dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), prof. dr. sc. Joža Skok i mr. sc. Božica Pažur (članovi), odabralo je 46 pjesama za objavljivanje u ovoj zbirci. Pjesme su poredane abecednim slijedom autora/autorica.

Kazalo

Predgovor

Ivo Kalinski:

Traženje i nalaženje poetskoga VII

Kolovert

Zlata BUJAN KOVAČEVIĆ: Skupaj va moji gori	11
Zlatko CRNEC: Popevka o popevkami	12
Zlatko CRNEC: Moj mali tič	13
Zlatko CRNEC: Gda sme se švercali	14
Zlatko CRNEC: Bežalec za vetrom	15
Zlatko CRNEC: Nedopovedani pjesmožder	16
Zlatko CRNEC: Pornografija svakidešnje popevke	17
Maja CVEK: Nocoj...	18
Željka CVETKOVIĆ: Sried nebeske okrugline	19
Sanja DAMJAN: Sol življenja	20
Darko DOMIŠLJANOVIĆ: Senje i beteg	21
Milan FRČKO: Kolovert	22
Željko FUNDA: Varaždin	23
Ivan GODINA: Molitva jenoga Prigorčanca	24
Marko GREGUR: Sakaj sem vikal v telefon	25

Pred vrati

Vinko HASNEK: Vu zvetrišču	29
Ivan HORVAT HLEBINSKI: Oprosti Jacques	30
Ivan HORVAT HLEBINSKI: Pred vrati	32
Branka JAGIĆ: Sinkopa življenja	34
Božica JELUŠIĆ: Fuga Galovichiana	36
Ivica JEMBRIH COBOVIČKI: Šumski Orfejuš senja	38
Mijo KELEČIĆ: Stara preša	39
Vladimir KOROTAJ: Prema nebu	40
Marijan KORUŽNJAK: Koraki	41
Stjepan KOVAČEC ŠTEF: Same na...	42
Zvonko KUDELIC: Božič	43
Evica LAZAR: Kušni ziamlu	44
Đurđa LOVRENČIĆ: Maslački	45
Zdenka MALTAR: Nikaj ti o meni, mrzlo sonce	46

Zdenka MALTAR: Spominame se, moj otec i ja	47
Zdenka MALTAR: Tebi, Erato	48

Ruoke

Biserka MAREČIĆ: Kuoren z teruoga je zrasla stiena	51
Vladimir MIHOLEK: Vreme silikona	53
Ivan PICER: Zvezdoznanec	54
Stanko PISKAČ: Dober jezik - mir vu hiži!	55
Vladimir POLJANEC: Lungo mare	57
Božidar PROSENJAK: Rupci i škrlaki	58
Darko RAŠKAJ JALŠOVEC: Rouke	60
Tomislav RIBIĆ: Zapis o lofcima	61
Tomislav RIBIĆ: Zapis o kratkemu pobegu	62
Tomislav RIBIĆ: Zapis o betegi	63
Nada RUKAV BOGOJEVIĆ: Nebesa na žveple dišiju	64
Slavica SARKOTIĆ: Bogečki nokturno	65
Željka SKLEDAR: Ti zafalim, majkica	66
Željko ŠTEFAN: Plava balada	67
Vladimir ŠUK: Jen ajnfračni pretuletni dan	69

Predgovor

Traženje i nalazjenje poetskoga

Ovogodišnji, slijedom 28. recital suvremenoga kajkavskoga pjesništva pokazuje - dvojakost. Ta je dvojakost oprečna. S jedne strane ustanoviti je obilje na natječaj pristiglih pjesama autora koji pišu na kajkavštini, s druge pak strane opća je ocjena članova stručnoga suda da je književnoestetska strana pristiglih radova poprilično sušna, svakako ponešto slabija od proteklih godina. (Je li posrijedi zamor unutar same “građe”, stvaralački umor, možda predah ili, nedajbože, “usklađivanje” stvaralačkog čina s boleštinama sveopće recesije?) No, na ono što se na svoj način kao poetska samosvojnost izdvaja - radilo se o tematici, motivici, fakturi itd. – osvrnuti se je u daljnjem tekstu. U toj izdvojenosti poetskoga postoje, kako u kojeg autora (ovdje ću natuknično spomenuti poneke!), blaže i oštrije nijanse. Mislim da one blaže, pritajene, one s nagovješćivanjem i naziranjem – koji u čitatelja “plijene pažnju” više od onih eksplicitno iskazanih, neovisno radilo se o rimovanoj ili slobodnoj formi.

Tako će, naprimjer, u sferi poetskoga moderniteta i na inovativan način, pritajeni ljubavni zanos pjesnik umrežiti u novovjeku fantazmagoriju bezizlazja. Premda pritajen, taj zanos dinamikom osjećaja nadržava žestinu predmeta u koji je uronjen i nevinošću nas bliži bajkovitosti (*Marko Gregur*).

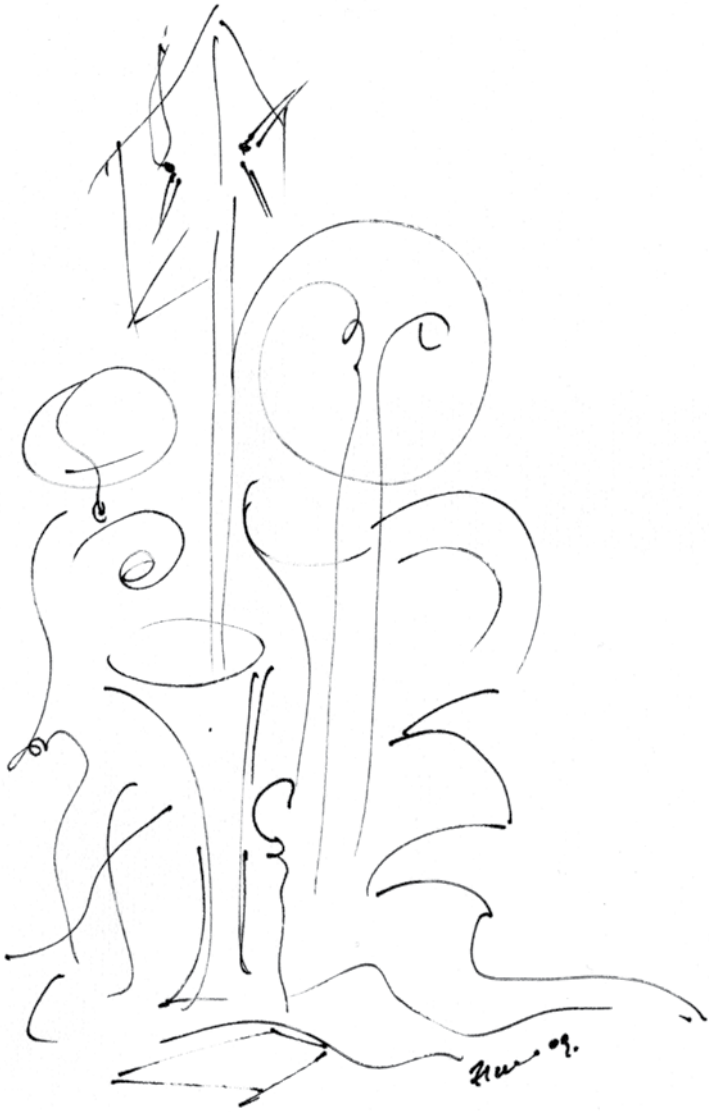
U nekih će pjesnika biti naglašena zajedljiva ironijska huncutarenja, koja se prije svega manifestiraju kroz rimovanu upotrebu bogatstva kajkavskoga leksika, nadasve organskog idioma, pri čemu se spretno barata s naoko paradoksalnim situacijama (*Stanko Piskač*), u drugih će se očitovati edensko zarobljavanje onim što običavamo zvati zemljom, u smislu zemljišta, tla kao izvora dobara i hrane, i to bi tada bila oda pojmu zemlje kao majke hraniteljice, ali i zemlje kao zavičajne obuzetosti (*Evica Lazar*).

Komplemetarno, no sasma s druge razine, jest poezija, formalno kroki, sa sklonosti božanskom, pa i onostranskom, sa sklonosti odljepljivanja od tla, čvrste podloge, što bi se mogla iščitati kao refleksija psihičkog stanja onoga koji o tom razmišlja i to zapisuje trenutačnom imaginacijom i snažnom spoznajom apsurdnosti življenja (*Željka Cvetković*). Formalno kroki jest i pjesma o florealu, naime o maslačku, koji bi imao biti simboličkom poveznicom između vrhunaravnoga/onostranskoga i zemaljskoga/ovostranskoga (*Đurđa Lovrenčić*).

Iščašeno intimno krokiranje s *anđelima*, iako sama pjesma nije kroki, premda jest skicozna, nemilosrdno podcrtava čovjekovu bol kao mjeru vjerodostojnosti njegova bivanja (*Vinko Hasnek*).

Od poetskoga repliciranja s povijesnim književnim veličinama (Belostenec, Galović, Krleža) kajkavskoga konteksta (*Božica Jelušić*), od narativnih baroknih privrženosti određenu podneblju (*Željko Funda*), od ciklusno najcjelovitijih pjesama naglašene estradne komunikacije s referentima, s publikumom, s vješto ukomponiranim govornim inverzijama te mnogim (mislim, nepotrebno pretrpanim!) neologizmima ubačenima u tekst (*Zlatko Crnec*), pa sve do negiranja gole egzistencije razgranate u bezbroj intimnih, ali i racionaliziranih opservacija (*Tomislav Ribić, Biserka Marečić, Branka Jagić*). Konačno, sve do helikonskih vrhunaca do kojih se poetski doseže iz pakla vlasite utrobe i duše; poezija koja istodobno smjera da bude gonič i gonitelj, da bude milost, zlo i slatka strava. Egzistencijalna strana samih tih pjesama nema nakanu ni pred kime skidati svoju “kožu”, ona naprosto bi da žudi za imaginarnim krajem, utočištem za umornu dušu, ali kraja ni konca nikad neće naći jer je mitizacijska strast pisanja neprestano tjera ne samo u traženje osobnoga nego i poetskoga identiteta. Bravo, vrhunski! (*Zdenka Maltar*).

Ivo Kalinski

Kolovert

ZLATA BUJAN KOVAČEVIĆ
Samobor

Skùpaj va moji gori

*P*rohôdiš kroz sêbe
sad kat te nî,
na mâhovino sêdeš
tân ke nîsi biu,
z medvêdimi têčeš po gori
va koji nisi dîhau
i ne poznaš vlago
i kako boli retki zrak
va prsîh;
i samo ja s tobom,
makar va mîslih,
još jêno mâlo,
dòkler se slikice
napiturâne pred očimi
nakažêvajo,
a pòten,
škurîna.

teč - trčati, napituran - naslikan, nakaževati - prikazivati

Popevka o popevkami

Ohajajoča noč popikavala se po štengami. V mefkem mehenu postele zaneslivo su spale zajne srebrozrake perhetljive mesečine. Zmržnjeni pevalec na zelenemu placu popeval je nedopovedano ljubohotne reči vragometne vulice. V preluknanem škrlačecu bile je pune ničesa. Larfe malih kupidonof smejale su se z oblokov brez stekla. A mi, po dušah se svojeh šepavo špancerame kak rečižderci z ajngelskemi obrazi, mi zgubidanci otprtega serca fakinsku poetiku zaljubljenosti na cajtungštehere razvlačime natopleni z rajskemi kaplicami z domačih vinebregof. Kulike je samor popevki bežale za nami a dišale su kak bombreki beluga holera pred jutre v špancirtartlicu našega purgerskega kvarta. Zanesljive reči popevki v kušlece vtoplene skrile su se. Kak mefko draganje po ognjeni obrazi gorele su. A nigdar se nisu popevale, i senak ih je bile čuti.

Moj mali tič

*R*astakale se jutre v zlatem kvartu
mangupskega luzeraja. Ždrali su se flojsali
v rajske postele purgerajskega špilaraja.
Gajba se raščetverila i germlavinska
misel otprhnula je v kurvajnske verzuše.
Šajnkerica je golecickasto zatahala
ranejuternu popevku.
Rascufani kriči šankercugerof vužgali su
slinave jezeke v sake runde znovič.
V belemu lajbeku čul se ljubožejni
valcer ognjene lepote.
Odblokerala se pamet i mozek kak pesek
curel je na žveplenu misel, a misel je dobila
kristalne črleno zgledajne;
razmetane kupice od kupice pozablenosti,
pozablenost od zgublene arije, arije od arije
spametnoga tiča. A tič tičopevec, moj je mali tič,
kaj z rascvelu granu črešnje v klunu
na raskopčanemu lajbeku
kak norc zvertavo žvrgoli.
Mesto mene!

Gda sme se švercali

Gda sme se, moje puce i ja, razmete, švercali
v tramvaju četrinajst, na Zvezdi i na Cmroku
curel je sneg i cveli su jaglaci.
Predi toga napravil sem se kaj se je mogle:
otprl sem obloke zakesnelim zvezdam i vetru,
i juternjem zviranjku, ti sonce nebesko, a tičima
sem dal cukora, vina i zrnja neverovane resnice,
razmete, a moje vulice, kaj se otprla za sim i tam
i v teroj hiže škripleju kak klimava trafika na levem
vuglu, razmete, i v teroj filozofija zesranoga živlejna
nema čistu misel vedrine, razmete, te moje vulice
odfučkal sem karnevalsku pesem veternjačke pozablenosti
za male mira zgubljenofkanjivih senj.

I tak, velim, gda sme se moje puce i ja, razmete, švercali
v tramvaju i tak dale, i tak dale, razmete, vidli sme
buljeokce, prelubnike, ljubavnike, zosranike i špancirmeštre,
zešminkane marginalce i lefkoumnike, podmukljive
vrtirepce, fkanitelce i fuflafce kak žvačeju gumije
simtamajoč z rasterganemi vuspomenami
po severnemu kvartu, po našem kvartu,
gde je takaj curel sneg i cveli su jaglaci.

Zate, moje puce i ja kaj sme se, razmete, v četrinajstice
gda je curele i cvetale, je li razmete,
mi sme se švercali ... i bile nam je ...
i tramvaj je otišel ... a nemrem reči
kam, kak i zakaj i ...
razmete, ne?

A mi sme se senak švercali ...

Bežalec za vetrom

*B*il sem bežalec za vetrom v rubači
bez kraglina i s praznimi rokami v zraku.
Z jenim komačecem raščetverene senje
iskal sem neskvarene kušlece sakidešnjice
s trepetlivu pesem kvartovskega
žvrgolavca.
Smejali su se bogi na rascvelemi
granami majmunskega dervorednika.
Igralci v tambure tamburali su tamburastu
mužiku puntarske vulice. Veleumniki z vužganemi
glavami filožoferali su o vekivečnosti,
a ocvele rože puščale su vroče soze
v moje vtrnjene roke.
Bil sem bežalec i foringaš, gavaler i vandrokaš,
rozenkavalier, kušlecžongler i tič i krič
kaj bežal je vu greh i smeh i dale još i još dale...
Al gajbe su se otprle i tič je kriloprhal.
Fučkal je gledeč v moj otprti oblok.

I zopet sem bil bežalec za vetrom v rubači
brez gumbov i s pesjem lajanjem v roka,
i z ovemi reči čistam razjebene popevke
na praznem komačecu
beloga papera.

Nedopovedani pjesmožder

*P*erhetava zlatezorja komačece svetla
po vulicah rashitava. Vusnice mojega
kvartovskega frtalja rasečene su. Ranejuternjak
kak Chagallov guslarec na vrju krova jie friške
kifline gledeč v perhetljivo okolišče
rascvetenoga vrčaka. Vrtirepasti pes
preskočil je slatke žumborenje jutra
na placu obnoreloga smejanja. Zgubil je
pesosmjer i z nami išče detelišče
s četiri listov. Zverinjaki su otklučani
i oči su nam pone kamenuga trnja.

Pijeme osovički z ranja i kak biki
z rogmi drapleme nebo za saki
komačec sreče, za saku reč,
za saku misel i saki glas. Grizeme
mozeke hitajoč jih na ognjeni šplehnjak
ftruc sebi i semu.

A ja, gdagda, nedopovedani pjesmožder,
v malemu sakodešnjemu denu narisan,
i zalublen v tirkizne kušlece
nezrečenih reči gavalerski namigavam
rajclivoj susedi prek plota.

Pornografija sakidešnje popevke

*P*ornografija sakidešnje popevke v ajzlogu cirkuskega cuckelajajna. Barjaki prevejanih domolupcof zgubili su farbu. Zlata trumbeta na placu razrajcane šiparice znorela je. Šaka nabreklih let puna je ognjenih žulov. Vsa vrata otprta su za čisti luft kvartofskih pesem. Zastavila se peskovita vura. Negdo je zrušil vrapcova gnezda i popevka je začkomela. Stetoverani mozek pun je perja i rastače se.

A znad zdene reke pršeju zbunjeni tiči v zeleni travi gladeč zelenu scenografiju protuletja. V pesku reke bile je jezero slik zlatega praskozorja. Vusnice kaj su kušuvale plave zrnje neba drftale su. Kajkavski torzo v male arije staroga vergleca začkomel je. V plaveokastem gledenju deždilo je i pes je vragometno lajal na plesnivega igralca v tamburu na jedinem vuglu landrastega placa s komačec bezdeždavnega dena. Čkominu je bile čuti kak grmlavinu vedreneba.

Z rožah je zvirale dihajne a sunceobrtalec se obrnul na krivu stran i bile je vetrovite jutre.

Nocoj...

*N*ocoj se vu moji nutrini
zapenilo silno morje.
Zdigneni vali
potopili senje.
Kak čun vu oluji
nocoj se opčutim,
a v zorje bum bila
tiša nek... tenja.

Najlepše verse
nocoj tebi zbiram.
Iz moje riznice tajne,
nišče ih nemre vzet.
Znova ti srce
nocoj otpiram...
je bilo zaprto
prekpreveč let.

I cvrčke prosim nocoj:
“Igrajte vu vijoline,
kajti bandisti nisu
igrali meni nigdar.”
Ampak, zebrane verse
vrnem vu svoju nutrinu
i zanavek ti sudim:

“Ostani samotni lađar!”
Nocoj se vu moji nutrini
zapenilo silno morje,
a v zorje bum bila
tiša nek... tenja.

ŽELJKA CVETKOVIĆ
Zagreb

Sried nebeske okrugline

*Nad knjigum
o Michelangelu Buonarrotiju*

*Listam posvečene liste.
Srcedušno koroačim v fresku.
Skrizane smu z anđelskemi leti
i vuzdignjene v blesku.
Prepuščam se nebeskem dobam.
Droaga me okruglina:
Michelangelove zoafalne oči,
Marija, Jezušek, toplina.*

Sol življenja

*P*ěe.

Ta sol življenja.
Tulke glibline.
Čkomine.
Vrućine.
Kmice i živice.
Betege.
Žufke regaće.
Pod jezikom.
Tuliko put.
Sponova.
Na kolenima.
Prosim za kap vode.
Vode!
Samo sol življenja.
Ližem na dlanu.

glibline - dubine čkomine - tišine, *beteg* - bolest, *regač* - maslačak

DARKO DOMIŠLJANOVIĆ
Konjščina

Senje i beteg

Senje su me hitile vu beteg
Vu beteg španjolske inkvizicije
Napoleonove okupacije
Wellingtonove monarhije
Vu beteg gluhoče kmičnih slik
Francisca Josea de Goye
Vu senjama slikam smrt
Betege i najgorše siromake
Rouku mi vlieče Goyina rouka
Ja same držim penzlin i farbe
I tak baš saki prokleti dan
Rad bi vujti z Bordeauxa
Ali bormeš više nema cajt
Feist čoravog i šumastog
Na skuolke su me deli
Zagnuli med Kartuzijance
Fkrali su i “Goyinu lubanju”
Sreča Božja da niesu moju
Moje senje i moj beteg

Kolovert

Futač na frljecu fučka: “Fut! Fut!”
Gožva i greben luču v glajžu.
Cusravi furek i metepur
faldaju kolovert i najžu.

Jen našpolj punta z putre kmicu:
“Zakaj furt vu prasnice lučeš!”
Žljifka zmaga i zveftešinu
gda življenje svoj zatik puče.

Žajtare i zlatare senjam
zastrnoti v žaltavo znetije.
Zateknoto dušico menjam
i kak zagonen se opolječem.

Futač na frljecu fučka: “Fut! Fut!”
Gožva i greben luču v glajžu.
Cusravi furek i metepur
faldaju kolovert i najžu.

kolovert - kolovrat, *našpolj* - vrsta voća, *putre* - glinene posude, *puntal* - bunil, *kmicu* - mrak, *žljifka* - žitka masa od raženog brašna za premazivanje vrlo grubog konopljin platna da se zgusne, *zatic* - čep, *puče* - vadi, *žajtare* - limena vjedra na drvenom dršku s malim otvorom pri dnu (zlatoispiračko oruđe), *zastrnoti* - nasukani, *žaltavo* - pjegavo, *znetje* - sitno granje, *zateknoto* - začepljeno, *zagonen* - zaglijbljen, *opolječem* - teturam, *futač* - vrsta šarene ptice s krunicom na glavi, *frljecu* - šprljicu, *gožva* - vrbova šiba za vezanje snoplja, *cusravi* - rupičasti, *furek* - trček, *metepur* - leptir, *faldaju* - uredno slažu nabore, *najžu* - tavan.

Varaždin

... *Varaždin*
kak mi ti po istine
dišiš
po marcipanu kaj je z cirkvam nakičan
od reči prepuneh i grlečeh
ti bi volel
onak kak opatice voliju Boga
cajt za svedoka imajuči jedinoga
od vseh najpijanejšega
ter zato tebi
dragoga (mujcek i sneg v jenomu) ...

... *Varaždin*
črna luknja za me čutke
kotere mi jemlješ kak da si mi zviška, bantujuči
zveličitelj moj najbolšomu pikadistu podoben
sebe kot vic doživljavajuči
a koteromu se nijen ajngel ne smeje
čeprem ih zato plačaš
z Prstecom
ponajveč pred Božič
gda si ljudi čestitaju z njegovi ajngeli ...

... *Varaždin*
kak si mi ti jednak istina
kot dišava sena
pokošenoga, ostavljenoga, nikom trebajučoga
zvun ščulecov
da se boljše čuju,
da boljše diši ...

Molitva jenoga Prigorčanca

*D*ragi Božek zečuvaj nas:
Od smartnega greha i reskalašenega smeha,
Od smardljive vode i nesrečne zgone,
Od čarnega prišča i preverantof ze sajmišča,
Od napuhnjenega druoba i pišljivega boba,
Od stenic i buha, lopova i potepuha,
Od zecopranega mraka i zakuženega zraka,
Od lakomega fiškala i oluje kaj šenicu vala,
Od debele tuče kaj vništi letinu i buče,
Od plinskoga staklenika i rezbiešnjenega bika,
Od karvavega rata, lopova i tata,
Od nočne strahote i gerde sramote,
Od neveljanih ljudi kaj su naviek hudi,
I grizeju kak pesi gda im nič krif nesi,
Od ozonjske rupe, rešta i pandura,
I vsakega zla kaj se po svietu kotura.

Daj nam:

Da si poživime f zdravlju i miru,
Pri domačem kruhu, verhnju i siru,
I da h Evrounije nam neju stare pravice zeli,
Kaj bi sir i verhnje f Zagrebu teržiti smeli.

Amen i fala !

MARKO GREGUR
Koprivnica

sakaj sem vikal v telefon

Šakaj sem vikal v telefon
štel sem zesipati dva jezera reči
vse po spisku zlejati:
i bomba i afganistan
i tožnu osamu štel sem sprati
vu vuha prislušivača
a ona se smejala.
daj reči i ti
govoril sem joj
reči nekaj nek nas skupa zapru
vikni: amerika!
z ponosom v glasu
pak nek nas lepo skupa zapru.

kam vse to ide?
kam se dojde?
liberte, egalite, fraternite
vse tak lepo po francuski
meketale so ovce
pod ajfelovim vidikovcom
i čobani so mislili
viš kak smo daleko dogorali
a ja sem ih gledel
tak lepe, milne i bele
i mislil
pak zakaj to naši čobani nemru
zakaj i mi nemremo
pasti vu parizu?

liberte
vikal sem vu telefon
amerikancima i našima
pak joj za kraj rekel
da ju volim
i odma vse je bilo lepše.

2009.

Pred vrati

VINKO HASNEK
Glavnica Donja

Vu zvetrišču

*P*o prazne
nafonjane fondušu
pometeni prah
kovitla
goste kolubare prašine znad zemle
a
pri stare hiži
za stolem vu molitve
dopovedani angeleki klečiju
i čakaju
gdo bo z našega govora
spuknul odhičenoga norca
zažvalil
zvezal

na stolu prižgane sveče.

Pušlekem
opkušuvani z kušleci

otprhali su vu nebesa.

IVAN HORVAT HLEBINSKI
Zagreb

Oprosti, Jacques
(*Deždi za Barbaro*)

Znikni, Barbara, z brazde pušeče,
z zemle rodeče.
Zidi, Barbara, spod dravske vrb lasate,
zmed pšenic klasate,
znikni s trav rosnate.

Pramalet na Dravi se kopiče,
kaj dederni pevec kukuriče,
a ja čutim
jesenske fajtlivce i plačlivce,
ominjarce i prščarce,
dosadlivce i siplivce.

Znikni, Barbara, zidi, dojdi!
Po tebi bodo deždili
vuletni dišlivci i plodlivci,
deždi zalublivci, hrepenlivci.
Topli letni plohenjaki, bisemjaki
vu lasi ti bodo vpleli
pređo od svilnoga zlata,
kraluša krištalnog deli
okre belog vrata,
opravo bleščečo samo za te spreli.

Znikni, Barbara, zidi, dojdi!
Z menom pojdi!

Oprosti, Jacques!
Ne zameri mi za senje.
Saki den jih menje, menje.

Oprosti, Jacques!
Vu žitnom polu pod soncem
dogoreva zadnji mak...

Pramalet je ve na Dravi moji,
pramalet je i na tvoji Seini.

Barbara je tvoja
z menom vezda, samo moja -
zible se na dravski peni.

Pred vrati

Svečkare se mosti
 vu zeleni kmici,
pred menom, za menom,
 kak žvepleni furki
 rastepeni po ravnici.
Pod njemi mrtve so vode,
na njemi trepčo svečurki.
 Stojim na jenom.
 Ne znam kod bi.
Kam tuliki poti vode?
 Na spleteni žici
 ftič steklenog joka
 baš grdo vu me šprli.
 Šaši - železni mači,
 trstine - ocelni bodači
 vu me so vuprti.
Od straha bi viknol nekoga,
 zavriščal sega bi glasa,
 al zobe nemrem otprti.
Bi bežal, al neče mi noga.
Ni prsta nemrem meknoti,
 z jokom megnoti,
ni jeno kotrigo pogenoti.
 Nema mi spasa.
Pred vrata došel sem smrti.
 Posod mosti, mosti
 v zelenkasti kmici
 kak splajhane kosti.

Ftič z glajženem jokom na žici
vu možđane mi gledi.
Pod mostom mrtva se voda kadi,
po žvepli smrdi.
Vriščim vu strahu brez glasa.

Došla je vura mi smrti...

Da bar nešče z vrati trusne
il Rex na balkonu kost piščenca zrusne.
Da bar oče nešče vu kujni zdelo potrti,
pod vuhom mi deca balona predrti!

Po žvepli bole i bole smrdi,
glajženo joko jezno špri...

Da bar me nešče zbudi.

Sinkopa življenja

*Nedelja nedela se ne dela
mir se živi / se ne živi
norija se živi
“otkotura” se nemir (z)rodi
al rode se navek rodi i na vrbe*

*f pondieljek nuove pruobe moužike
ali tam vu dedove kajde sinkopa
življejnje mu *zsinkopierala*
kradljivica poiedalica
sinkopa nie nigdar “zakopana”
naviek “kopa”
kopa mi vu glave
a moja krpena beba
kak za tabletou zmirejnja
ne zna zreči onu -brojalicou-
deda jou je popieval i v gousli mi igral
ve mi do srca same plač oživel
kak ostavljeni cucek zavija i cvili
i vouke sekojkakve (z)budi
a oni
i o svetem gradu i o svetem gralu
pripoviedali bi kak o sebe i o svem
a o semu nič(ij)em kak o svetem
same naj zgledi kak da je i sveta nedjelja
al nije
više nije kak prijē
i nedelja je *f trku*
nema stare nedelje
nema ni -one- ni -ove- nedelje*

niš nie -nataložene-staložene-mirne
se je *zsinkopierane*
dihajnje govorejnje iedejnje huodajnje
i *ple(a)sajnje*
a sinkopa još čaka za vouglem
je nek bes svedoka

a (z)lagajnje kaj s tiem
za dobru laš more se dobiti
na srečou i dober rešt
nema tu sinkopa trag
il je trage *zsinkopierala*
nema traga
trag nema traga
sinkopa-kopa - vu svoje -himne-(ne)-živi

sinkopa - gram.- izbacivanje sloga u sredini riječi; med. nesvjestica ...
srčana kap; muz. “zanos”, *ple(a)sajnje* = *pleas* - *pleasajnje*, *plesanje*

Fuga Galovichiana

*N*ičesa naj se ne straši vu istini stojeći!
Naj bude kostanj na briegu, vu gori makljen.
Med parklastemi ftiči golob bogobojeći,
Gda sviet je crn i musav i z paklinom opakljen.

Na peru samodržec, literatuš i školnik:
On priležnik je Rieči, tanahni rimolovec.
Podrugачiti vrieme hlepi taj tihobolnik,
I biti ljubavnik svetla, ne mračni koboslovec.

Al' nega više kleti, hižice, tvrđne korablje:
Ni lozja ni vrčaka, vu pahu drobnog cvietja.
Poetuš jeden, stojeden: saki mrk i zazabljen,
Roje se hudi duhi na rasputju stoletja.

V kostima rastočenje, a vu jeziku tmečnost.
Kak perhav pepel, nad poljem jato vran.
Iskati nam je trage, sukati *misel na Viečnost*,
Dok v kmici brenčiju zvoni: Ivan, Fritz ili Fran.

Ah, viža baladeskna, panonska to je fuga!
Naplavna, tusta zemlja, v plavem prstenu plina.
Koturamo se nekam, lešči se zviksana pruga,
Pojela bu nas megla, grizodušna dalšina.

Kolesa nevideča smicaju se bez zvuka,
Dalje od varaši gole, drevja zaspalih straž.
Čuti je sohu, tolnača Ivana Nepomuka,
A senje kaj z nami ido, vleče lampaš.....

makljen - acer monspessulanum, vrsta javora, vrlo tvrdo drvo; *parklast* - koji ima kandže; *opakljen* - namazan katranom; *podrugáčiti* - preinačiti; *koboslobec* - augur, vračar; *zazabljen* - zaprepašten; *tmečnost* - mrak, tmina; *Ivan, Fritz, Fran* - Belostenec, Krleža, Galović; *tusta* - debela, masna; *varaš* - grad; *tolnač*- tumač, objasnitelj; *Ivan Nepomuk Lalange* - fizik, liječnik u Varaždinu, 18. st. objavio med. djela na hrv. kajkavskom jeziku; *A senje...* - citat F. Galović, Kum Martin

Šumski Orfejuš senja

- Čije je to ime vurezane vu vu verbinu opravu?
- Ti se ščuđavaš?
Globuš se je bogzna kuliko pot obernul
kaj bi se vu slova zarasel.
O – joj, verbička, verba,
vu penjastu senju me zagerni!
Em sem došel
kaj bi zdavnju stezu
z bosu nogami poiskal.
Veter lahornjak
podsukavlje si rukave,
pleča mi hladi
z tisovim sveržjem.
Okna njesu niema -
z vusnicami dečice šepečeju:
- Njesu noči gluhe,
em sverž čez sverž cvigonče...
Sreču pusti vrit,
em sejeno te pripada;
al gdo ju deli?
Dej vam Bog dobre jutre!
Vu tople/mlačne postelje
nečiji zvirek se kukuljeje, obrača,
deh s kervju svoju mati plača.
Znovič zanaviek?!

Stara preša

*S*pred hisa preša slemenjača stoji
v pavučinu zapredena nekaj čeka
Od sunca spucana, od kiše posivela,
jako je stara, još iz onega je veka.
Reči bi, spi

Sama je. Manjguje mučečki, štenta,
več leta nikaj ne tiska, nič ne cedi.
Negda skrekne, zaklati se i škripa,
stara slemenjača još se jače štuli.
Reči bi, spi

Sako je leto, jesen, za jeseni, odnavek
črn-bel dojde, pak zapopeva, zazriči.
Nekam glibše se vunju skrije i muči.
Ruškovu sveču trdi kamen ošikava.
Reči bi, spi

Stara preša slemenjača grozd čeka
kak pospani stražar z onega veka.
Trudna, spucana, posivela spred hisa,
spod zvezdi, tople miholjske noči sni.
Reči bi, spi

Prema nebu

Obrnjena je gori, puna siromaštva, pest
kak da su ognji vužgani na dlanu
kak da siromaštvo zgoreva prema gori,
napeta je roka, napeta spram neba, fest.

A ja sem doli tak mali, mali človek
kak da nesem luckoga roda, kak da me
kujsa zlegla v mrzloj kujsnici, na slami
al sem ipak lepu reč rekel svoji mami.

Ipak sem još stiha (a mortí bum i dovek!),
mortí bum se samo križal i škripal zubmi
ar si niš nem mogel pomoči goli v koprivju,
tam za plotom,
zdrapani ves po telu i po ljicu
s pikečim hrdavim drotom.

MARIJAN KORUŽNJAK
Zagreb

Koraki

*K*oraki lahki plesnjaki
Koraki odlučni stopaki
Koraki hitri opreznjaki
Koraki zvuzlani lažnjaki
Koraki črsti dešnjaki
Koraki levi obešenjaki
Koraki mehki zabavnjaki
Koraki trdi narodnjaki
Koraki zvonki potpetnjaki
Koraki zmotani smušenjaki
Koraki slepi natražnjaki
Koraki ravnodušni betežnjaki
Koraki dugi samotnjaki
Koraki teški polahki
Za vuglom stiha zamiraju
Trage im dešči spiraju

Same na ...

*N*egdar
trideset kilometrov
udaljeno selo
sat
mam tu pri tabli
Grad Zagreb, Zagrebačka županija,
Grad Sveti Ivan Zelina.
Zemla
tvoega semena
seme tvoega roda
groblje na briegu
šeptanje pokojne babice
Ni stare hižice, ni.
Čuješ?
Plahi si
kak goula zemla pod orehom,
same
same bager brunči
i z kušarom ruje kubike
za temeale hale velike.
Ledina nestaje,
a oune kaj je bile
same na razglednice
ostaje.

Božič

Čez zmrznjene šajbe slabe svetle
rekel bi čovek da pezda jakše sveti
z rafunga dim slabi
mrti se z čika jakše dimi
v dva rubca i par sviteruv na sebe
babica sedi, krunica je v ruka
kak da čez kuhinjski zid gleda
i svoje si misli

na stolu ni nit šunke nit kolačuv
tranzistor odavne nič ne lovi
na jelove srži par kuglic
a ispod ni v šljokaste zamotanih škatulj
jer ne zide od male penzije
pod tabletičem je pet banki pri redu
za blagoslov hiže mora biti

a ne preveč dalje
si veseli, oko plazme se poseli
z jelem se namečeju
v šljokaste zamotane kutije premečeju
ne treba im nit molitve nit krunice
za župnika je hiljadarka pri redu

kak da Bog ima obrt
za pranje zmazane savesti

Kušni ziamlu

Kušni ziamlu

Spreoranu, zvlačenu,
stuačenu, zmuáčenu.
S kaplami znoja natoplenu.
s težaki skoplenu,
pugnojenu, zrojenu.

Kušni ziamlu
namržjenu, zmržjenu,
ud krtuf prerovanu
ud glisti sprekosanu,
ud živadi zgaženu
ud kač splaženu.

Kušni ziamlu
ud suše spuakanu,
puplavlenu, zmlajnatu,
zaraščenu, zapuščenu.
Spuscanu, unesnaženu,
zalupotanu, pukotanu

Kušni ziamlu spreoranu,
zvlačenu, s cviatjum
zasajenu. Blaguslovlenu,
pumolenu
štuvanu.

Kušni ziamlu
teašku črnu, mrzlu.
kušni ziamlu
mrzlu kak kamen.
I ziamlu i kamen.
I v ziamli je AMEN !

ĐURĐA LOVRENČIĆ
Sveti Križ Začretje

Maslački

*Z*vuzlana piknja
H vesmiru nori.

Zadišala trava pretuljetna.

Sunce svoju decu
Po tranike seje.

Pak se smeje.

ZDENKA MALTAR
Novi Marof

Nikaj ti o meni, mrzlo sonce

*(Zmisel na apokalipsu Vukovara,
na dien 18. sesveščaka 2008. leta)*

Nikaj ti o meni, mrzlo sonce,
ja nojsim ime, zamočanu muklinu,
vu srcu krta zaprieti dien,
i zvon vu mem selu, memljivu dalečinu,
pozableni dom moj.

Pred zorju, vu ranje i zmržjeno blato,
gda jognjeno cvietje več je cvelo,
na me je lice prhnul bieli metulj,
i nebo je bilo dimeče, bielo.

Gdagda se zbiram vu trepeči tenji,
spavalec sem v deteli i ftičji vabeči poj,
roka kaj koči, veter kaj zove,
pričin il negde,
pozableni to dom je moj.

Nikaj ti o meni, mrzlo sonce,
mehenj je vajnkuš vu kamenu vrel,
vupri se v kmici, podiši,
drienek pred hižu precvel,
pozableni dom moj.

Spominame se, moj otec i ja

*Spominame se z ftiči,
po ftičji, moj otec i ja.
Slaviček, skriti ftiček
al je tebe kak videti mi,
migni z repom, prhni gli.*

*V nočni hosti same,
lu lu lee liii...*

*Z višine glas je zvon vu klunu,
ne vusni srce moje,
smiej se, smiej,
ševa v polu si ti.*

*Spominame se z listjem,
moj otec i ja.*

*Tenehna nas tenja ziba,
kostajni, breza ili rastič, cmrek diši,
zvir je prešel nekam dale,
v kuruzišče, pole
il ga više nie.*

*Ti si moja mujcica vu mlieke,
drobna protka kaj vuz vodu spi.*

*V nočni hosti same,
lu lu lee liii...*

*Spominame se ...mučeč,
moj otec i ja.*

*V gotu nas netekjeni, niemi snieg duši,
a vračila sem ga z dehom
na vusnica rieč se zmrzla,
v mrkli hoste same,
lu lu lee liii...*

Tebi, Erato

(Melankolija III)

*G*de si zela te rieči,
z katerih gljibljin teg jognja suklja žar?
Zakaj hosta, migice i soul?
Al ti iščeš jih ili one k tebi dojdu,
kak jih nunaš, zibalku zibaš,
v noči gda hoštriš klajbaz,
rezlevleš tentu kak modru bol?

Od kod so došli tie ftiči,
prehitel se name brieg?
Korake si zaprla za sehom,
ftropila z vrati, a vuni,
vse je pokrtil nekši, mokri snieg.

Kaj se črleniš, tuliš glavu,
gda me zapiraš vu kmičnu pilnicu?
Povej, gdo vugnal je lampaš,
stezu od svile i froglje luči?
Prsti so tvie, tace vu piesku,
a vuni zdolec pahalosno koči.

Pomiri me z svietom, očem spati.
Koje hasni od zvegle zemlene,
kokotove rože vu gluhu dob?
Ne pošikavaj me v čičke, koprivje,
naj ti se zmilim bar v noči,
vu času gda nečem z tehom deliti
tvo noru, žmefku kob.

Ruoke

Kuoren z teruoga je zrasla stiena

Šrslenuova gniezda pot vrbu. Nizina.
Rastače se truhli rast, posiehla je lipa.

Nafaldane stiejne f zraku. Visina. Na
stiejnaku tekar orluova gniezda. Orličí.
Tek zleženi tiči. Spuodi rieka, zguora
veter i davnina.

Gduo zna gde je kuoren stiene, gde je
seme kamena, nadgruobnik praocima.
Gde je hiladulietni rast, svetle njihva počela.

Denes na vuglu Bukovačke i Maksimirske
zrušena je stara podrta hiža. Praocmi
niema staništa. Z njihva korejna glibuoke
skuorejnena ne več zrasla ni trafka, a kam
pak žetva živetvuornega semena.

Zemla spregutavle se i sačega. Do gda?

Mehen se luovi po bituonski stupi. Na
kameni raspuklin bleda trava. Živlejne si
naviek najde puota makar i f mertvine.
Kak sme ga ondak mi zgubili živi f živine?

Zatirame ga ot začetka. Odma se rastegneme
po šabluone i spririhtame kruoju svieta. Zaveitrine.

Šršlaju šršleni po zraku. Zakrila bi se pot
vrbu ali tam su šršlenuova gnezda. Spela
bi se na stiejnak ali na njegve guoleti
rasteju tekar orluova gnezda. Za kaj se vluoviti?

Srbiju skule na potkuolenicami. Zdrapana
zdrapalina. Ali idem dale, idem i iščem...

Iščem kuoren z teruoga je zrasla stiena.

VLADIMIR MIHOLEK
Đurđevac

Vreme silikona

Kilo stekla
Napršnak perfina
Debeli zajtung
Pet, šest slov.
Gorički lagvi
Brez kapi vina
Iža bogečka
Veliki krov.

Cesarski stoli
Kupec mrvlijna
Orsag štatuti
Dva artikulaša.
Dekla brez riti
A ral silikona
Delanca liter
Krištal flaša.

Znaopak se bludi
Čemerni so ludi
Se zvuna je kinč
A z nutra ninč.

Zvezdoznanec

*V*everice kaj so se šiškami koturale,
graškurlive vrbe kaj so k zemli prisigale,
mehke krila kaj so se po cvetju prestrle
i gobe f korunaj kaj so se k soncu otrple,
obečale so da o zvezdaj ništ nebodo rekle.
Zvezdoznanecu so več roke natekle ...
Cickal je škarjami nebo prekrajal,
treptal mehnja otkot bi sever dohajal
i se to zapisaval na stekleni deski.
Cickal je nebo na male kolobare
po sot naokolo prhali nebeski zreski.
Po mlečni stezi preleval, mleko zleval.
Prazno je kumovo slamo mlatil.
Od nova koval kotače malejo kol,
vu velke se zapregel i vlekel kak vol.
Graškurlive vrbe nebo so zaprle
skompesale steže, pote preprle.
Tancarice veverice kak za šalu
več so zatancale na balu.
Vesela rulja rupi kak živi lanec,
čmelinji matici koruna je mamec.
Goba na koruni mesto je za tanec.
Noge do kolen zrabil je zvezdoznanec.

Dober jezik - mir vu hiži!

Jezik mi je nezavezan, nezažlajfan, nebezvezan,
neprežmeknut, neponucan, neprikračen, nepoštucan,
nedosegnut, nepremašen, nezlecان i neprestrašen,
nenatklafran, nenadšpotan, nezavuzlan, nezamotan;

Jezičaf je, vragometni, spretni, fletni i poletni,
z neba pukne, v rebra zleti, sukne brže od pameti,
krivo zbori, ne požali, prigovori, ne pofali,
i nasmijeje i resplače i popluje i pocmače;

Kakti piškor je v govoru, kak osa na odgovoru,
kak puž mudni za pofalu, kak zajc fletni za podvalu,
kak obad zleti i zvizne, kak ridofka fpiči, vgrizne,
čim je zgoda - dukne, skoči, ni ga f snu vloviti moči;

I praf mi je kaj klepečem, kaj štrgečem, kaj blebečem,
kaj me jezik dobro služi, melje, pajtla, šrota, ruži,
klafra, žlabra, špota, fali, mieša, vuorda, blati, kali,
smače, pere, žmiče, maže, vuzla, veže, rieže, važe;

Plazi, gmiže, zdiže, ruši, kreše, kleše, vrta, buši,
glietvi, huobla, pili, teše, struže, brusi, rašpa, češe,
sopče, šepče, smiče, šmuca, frfla, fufla, muca, štuca,
liže, cmače, cmuče, guče, cmokče, rokče, frkče, huče;

Naviek vietra kaj propeler, nigdar zastoj, kvar, ni feler,
ja z jezikom sikam stignem, z ljeporjekom vse postignem,
bogataš sem na riečima, nigdar ne škrtarim z njima,
trde su mi kakti kamen, kak zareknem, tak je - Amen;

Rieči puščam v lov nek blude, lovim ljude i neljude,
lovim norce i spametne, žejske šlampaste i spretno,
stare, mlade, kočoperne, grde, liepe i neverne
zrifane i nevuredne, saku kaj na rieč nasedne;

Lažem svietu kak i sebi, vsi veruju, a kak nebi,
kad su rieči slatke, meke, dišeče na oblizeke,
rieč molitve - kluč v nebesa, popusti im saka lesa,
liepi jezik ljude zbliži, dober jezik - mir vu hiži!

VLADIMIR POLJANEC
Zagreb

Lungo mare

*F*kulko bi te slaunih i saumo tebe draugih stihekof
spopejval prelejpa moja, najrajša i jedina!
Naj bi se polejfkica melodika zibajoučih zizekof,
kok z srebrenega mejseca, zlila prek tvojeja spomina.

Ti bi znouvič zvedala se naše dobre staure stvauri
i se kaj čejmo i kaj smo še od negdar ftejli.
Zbantuvano se, ipak, ponopremaulo ostvauri
od sejga kaj delali jesmo, a kaj nismo smeji.

Gda jenkraut lejta zaorjeju v naša pretroudna lica,
prosil bum Te, de spametno dobro vu me poglej
i naj bi nahdelj, še fort, ftejla če je mogoče več!

Prejdeju cajti. Mladost i zdrauvje otrhneju kok ftica,
a mi, draga, ostaunemo h večnemu morju kok i do zdej,
kajti ljubaf tvoja zavetna ne postaune tek jena znucana reč.

Rupci i škrlaki

Je kaj? Hote bliže sim,
nam valda vikala za vami!
Ona leži nutri, vam velim;
pokažem vam stezu,
a dale pete sami.
Žalosno, brez dece,
je bila čist sama pre hiži.
Se ščera nekaj malko
sključila v križi;
kak da ju ve vidim,
na dvoru se vmila,
a denes ji je več
cirkva rošnje zvonila.
Za mačka, za cucka
za celu domačiju
ju je fest držala briga.
Al zdravle je zbilam kak
v žepu poskrivečka figa,
kak luknja na čerepu,
kak krvava pevčeva glava
na dvocepu.
Čujte ve piceke
kak po dvoru pišču,
staru tecu još navek išču.
Jim je furt nekaj
vadila z frtuna, z žepa!

Ah, ah, življenje ljudsko
je kak pletenka brez čepa,
tak fletno scuri...

A z nami je v nedelu
pred hižom sedela
i još ji se suknja
za čavel zadela!

Veliju naši selaki:

Leto nigdar ne pobegne zimi!

Prvi su vmrli škrlaki,
a rupci za njimi.

DARKO RAŠKAJ JALŠOVEC
Lobor

Rouke

*D*enes nemame rouk
za ljičėke hmiti
za lasi počesati
za dar prijeti
za dijete podragati
za pousel delati
za Očenaš moljiti

Denes nemame rouk
duhovnih krilji
dušni betežniki
bogalji buogi

Denes nemame rouk
a kak boume bez rouk živeli?

Zapis o lofcima

*T*enehni iščeju glase. Pod tenjom lune skriti,
Loviju, paziju nase. Vrebaju kancelari, kancelisti.
Komešaju se vu gustoj hosti žitka.
Lofci senja ne iščeju bitka.

(Ni Hudi ni Črni, ni Satanuš ni poslal zvertavce
ni si krali, generali ne zavstaviju prevrtlivce.)

Iščeju. Čěprakju. Nevidlivi. Sprekapaju po smetju.
Se vidiju. Se čujeju. Se znaju. Se zapišeju.
Čas su zid, pak oblak, čas zemla, pak se rasplineju
i postaju zrak
(tvoje oči pošilaju mi tajni znak).

Vekivečni kak vesmir; Nedotaklivi kak nemir.

Nema tajni ljudckih kaj nisu odkrili.
Gazophylacium misli spremerili.
Več nemamo sebe. Več ni tebe, već ni mene.
Krivotvorci, nori lofci pušeju vu vražji meh:
Zapis o grehu, zapis o smehu.
Ve su tvoje oko, ve su noč, negdo vrešči
Vu pomoč!

Tenehni iščeju glase. Vu svoju čkominu skriti,
Na križ pribiti. Vu veter zaviti.

Gdo to komu sudi, o Jezuš kakšni su to ljudi?
Na stolu listek... Zapis o grehu.
Vu srcu čutim dene zapisane vu smehu.

TOMISLAV RIBIĆ
Varaždin

Zapis o kratkemu pobegu

*L*ežim i gledim tihi dežđ vu očima
Nepoznate ženske kaj mi ljubi čelo

(Zelena luna spala z čuna /Zemlena zdela se spoterla/
Vulkan se zbudil/ S pepelom nas prekril)

I zapisuvle svoje ime vu sakoj bori
Spod nas vreme čučí kak metafora

(Nore senje rojiju se vu glavi / Mrav se ginga vu travi/
Na firungi obešeni oblak / Po limu se penje slak)

Glasa ni za čuti, sam duha po nami
Kisela, znojna, kak kis,kak plesen, zgublena vojna

(Dučan tajni se odpira / Voda zvirá, zvirá/
Ženska kak kača po meni polahke prebira)

A ti mirno doma spiš nič ni ne sluteči

TOMISLAV RIBIĆ
Varaždin

Zapis o betegi

*M*orti negde vu sebi, vu nutrini
Gliboko vu kervavom znutrenju
Skrivlem golega ftiča
I gda noč raskapa nemire vu telesu
Poslušam plahutanje njegovih kreluti
Vu požiranjku guši me mlado perje
Kak da gutam oštru zvezdu

Vu posudu noči natakaš psalme
Da zlečiš moje telo, da zvlečeš betegu
I ozdraviš plave otoke vu sercu
Vu kojima skrivlem nevreme
Kaj bu došlo

Nebesa na žveple dišiju

Zgažena se duša
Po puodu od hrastovine
Zvija i psalme spasenja
Čoveku popieva
Na stuolu se glažnata
Figurica balerine
Ot propuha verti
Fčerašnji cajti
F kaštule zaperti
Mučiju
Na zgaženu dušu
Po golimi nogami
Pavučina curi
Svetloba se ze
Respucanem zercalem
Hinče
Zmučene oči
Oblake od žvepla
Na nebesi glediju
Kalna duha
Na zviranjku se
Kopiče

glaznata - staklena, *hinče* - igra, *žveplo*-sumpor, *kopiče* - prevrće

Bogečki nokturno

*K*ak zvezde z neba

Kaplu vure

Drevo f peči

dogoreva

I negde peva nočni tič

V mraku krule prazna čreva

Nad glavum fijuče

Bogečki bič

I gda bi zišel

S podrte hiže

A kam bi bogec mogel otiti

Od sve se bokčije

Dale ni bliže

Tak ni tak ne bi mogel skriti

Rafung nahero

Vu mrkle noči

Kiša zna puta čez podrti

Stari krov

Ali od se domof na vem svetu

Bokcu je najmileši baš of

Sveti Ilija konje tira

Po nebu gromko, glasno

I žurno

Čez potrte obluka

Veter svira

Melodični, nujni bogečki nokturno

Ti zafalim, majkica

Ime majke i bake
Ime tete
I ime za dete.

Imena vuzvišenoga
Imena mojega krščenoga
Imena ze slemena brega.

Velikomešnjak zlatnorodn
Veselopisani šopek življenja
Vbogo naše čisleko sagdanje
Bukteče nebo otpira se.

Svetica, bogica
MARIJA, Antunova dušica
Žensko stvorenje, mučenica.

I gda mi se spušča na lica
Beteg i debela kmica
Sem ne nevolnica,
Sem Antunova dušica.

slame – vrh, *velikomešnjak* – kolovoz, *šopek* – buketi, *vbogo* – ubogo, jedno, *čisleko* – umanjenica riječi „číslo“, krunica, krunicica, *bukteče* – plamteče, *otpirati* – otvarati, *beteg* – bolest, *nevolnica* - jadmica

ŽELJKO ŠTEFAN
Varaždin

Plava^(c) balada

Hiža k hiže. Od kamena hiže...
Morje jih vu kraluše niže,
I nije jim nigde bliže –
Kak v Komize.

Vu meglice Jabuka,
Sunce se ftaplja.
Ta velika kaplja (zlatna)
Vu plavcu.

„Cetvortok je, bonaca,
Homo ca!“
A ja bi tu još stal
Zagleden vu žal.

Vu daljinu – gde je morje boje slif
I plavoga trnaca.

Trga se slana pogača
Vu spomenku domačei muži,
Uz miris morja i rogača –
Senjaju o Palagruži.

I se mi je plavo – stiene, jedra, srce...
Morti to mi je od plavca?

„Vugavu i mrižu, baškote u falkušu...“
Po skrivečki del sam ja i dušu.
„I ca van velin – pazit', more navik vara!“
A ja bi kriknul: „Zemite, zemite i mene
za mornara!“

cetvortok – četrtek, *homo ca* – hojte idemo, *vugava* – felja bieloga viškoga vina, *baškote* – trdi prepečeni mali krujeki, *falkuša* – felja viškoga broda s kakvem se išlo lovit ribu na Palagružu

VLADIMIR ŠUK
Zabok

Jen ajnfačni pretuletni dan

*V*jutre...

na „obloku h Sviet” gospon je političar palamudil,
h Palama negde (misleči sam) ze šlaprtek mudima,
kak je, veli, radi bilaterale z mejašnjikima,
f Haag za švedcki belosvetcki stol zamudil.

Nies to mogel cerati, kljuvale me v jetrima,
„oblok h Sviet” fletno sam vgasil,
pretuletne priepuoldan da bi si spasil,
f park špancierati genul za friškim šnjofima.
F siencu si najti mirnu klupčicu,
pak z denešnjim dnievam zapis,
h miru štel bi štieti zgodopis,
dek skulavi šmrkliš čez park bu gonil vevericu.

Spram terase jene obične zakajene špelunke,
dobredržeča je polovnjača švinglala z ritesnicami,
zoopiti su „cucki” slineči fuckali i tulili spod tiende
i grizli alkoholizierani ljuft z krvavim očmi.

Jen, rad se imeči par vuzlal po klupi.
Ona je njega gladila po licu,
on je pak miesil njenu lievu (misleči sam) peticu cicu
Viš! Naviek se ljubaf nekak f pretulet skalupi.

Penzionieri su se z lakti mačuvali kre kontejnera,
krulila su spresušena potrebujuča črieva,
čerečili su demokratcki ščeranju hrgu trduga kruha,
z mrvami su z mlake vabili „a’ la wild” race.

Ounda su drščeči recitierali verzuše z Petrice Kerempuha:
„Nigdar nie bilo da nam nekak nie bilo,
pak ni vezda nebu da nam nekak nebu...”
Z jumbo plakatof lukale su jih smejuče politikantcke face.

Čumbrasti je človek čmrgutal na čenčeke,
nekaj o harcuvanju em svetkoj gladi.
Gli je poklem tečajnu lištru z cajtunga strgal na ficleke,
sprekled je Fond za privatizaciju
i pljunul na plakat o gay paradi.

Hvečer...

na „obloku h Sviet” znuovič je političar palamudil,
gduoj je komu pobelar popunil, teri teramu muda spulil,
kak prekščeranjem goloritnjaku,
vezdašnjem tajkunu zdigati biste.

I znuovič se bum zutra poznatomu ščuđaval,
kak brbotajuči puran obične (domesticus vulgaris)
deždevite gliste.

V žepu bum figu frišku pred izbore stiskal.

Po stupam od struje nakeljene su političke liste.

35,00 kn

ISBN: 978-953-6540-41-9

